

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/102/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010166
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Javorková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3814010166.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Javorkovej a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Františka Kováča na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. januára 2019 prejednal odvolanie obžalovaného

M. N.,

nar. XX.XX.XXXX v C., okres A., bytom A., N. XXX/X, t. č. v mieste bydliska,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/44/2014 zo dňa 16. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/44/2014 zo dňa 16.3.2018 bol obžalovaný M. N. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona, pretože dňa 13.10.2013 v čase o 18,50 hodine viedol vozidlo zn. O - N., evidenčné číslo A., po ceste L.merom do centra mesta A., pričom na D. Y. z dôvodu nedostatočného venovania sa vedeniu motorového vozidla a nesledovaniu situácie pred vozidlom, čím porušil ustanovenie § 4 odsek X písmeno c) Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, narazil prednou časťou vozidla do chodkyne V. A., ktorá prechádzala túto ulicu z pohľadu vodiča zľava doprava, čím jej spôsobil zranenia - trieštivú zlomeninu oboch kostí pravého predkolenia s posunutím úlomkov, otras mozgu prvého stupňa, tržne zmliaždené rany hlavy v ľavej temenno-spánkovej oblasti, pomliaždenie a podkožný krvný výron pravého stehna, ktoré ju obmedzovali v obvyklom spôsobe života štyri až päť mesiacov.

Bol za to odsúdený podľa § 157 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého mu súd podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a § 50 odsek 1 Trestného zákona podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov.

Rozsudok nenadobudol právoplatnosť pretože ho ihneď po jeho vyhlásení odvolaním čo do všetkých výrokov napadol obžalovaný. Svoje odvolanie písomne zdôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu. V písomných dôvodoch okrem zákonnej citácie ustanovení Trestného zákona a zákona o cestnej premávke, Ústavy SR a Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd / ďalej len dohovor/ s odkazom na ich judikatúru uviedol, že boli v jeho prípade porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby. Odôvodnenie rozsudku nie je v súlade s ustanovením § 163 Tr.por. Obžalovaný jasne zdôvodnil prečo po zrovnaní si vecí v hlave opätovne išiel vo veci vypovedať a uviedol, že chodkyňu nevidel. Bol v šoku a oslepený svetlami oproti idúceho kamiónu, preto nedokázal vyhodnotiť , či poškodenú videl, alebo nie. Samosudkyňa

vkladala obvinenému do úst slová, že poškodenú videl v spätnom zrkadle, alebo o mieste stretu, obžalovaný sa však k tejto skutočnosti doposiaľ ani pred tým nevyjadril. V ďalšom citoval výpoveď poškodenej V. A., pričom namietal jej vierohodnosť. Uviedol, že aj znalec L.. B. sa vyjadril, že príčinou vzniku dopravnej nehody z technického hľadiska bola skutočnosť, že chodkyňa prechádzala cez vozovku mimo prechodu pre chodcov a vošla do vozovky v čase, keď vozidlo obvineného mohla vidieť. Voči obžalovanému bol uplatnený princíp prezumpcie viny, ktorý súd predpokladá automaticky pri vzniku ujmy na zdraví pri dopravnej nehode. Súdna prax však pri ustanovení § 157 Tr.zák. vyžaduje, aby konanie priamo smerovalo k následku vo forme ťažkej ujmy na zdraví. Konanie resp. nekonanie obžalovaného však nemalo žiadnu súvislosť so vznikom ťažkej ujmy na zdraví poškodenej. Poškodená jednoznačne vytvorila obžalovanému prekážku náhlu a neprekonateľnú. Súd nehodnotil dôkazy s odbornou starostlivosťou a napriek rozporom v znaleckých posudkoch, ktoré sa znalcom ani pri výsluchoch nepodarilo odstrániť, nedal urobiť kontrolný znalecký posudok, preto nie je možné skonštatovať, že skutok spáchal obvinený. Tak znalci z odboru dopravy, ako aj znalec O.. N. vyvrátili obranu poškodenej. Znalec N. uviedol, že miesto stretu vozidla s telom poškodenej vylučuje verziu poškodenej s pobehtím alebo odbehnutím doľava, kedy by k takémuto zraneniu nemohlo dôjsť. Dokazovaním sa podarilo preukázať, že poškodená prechádzala mimo zóny prechodu pre chodcov. Znalec A.. G. uviedol, že v prípade oslnenia obžalovaného protiidúcim vozidlom, nemohol vidieť chodkyňu až do momentu stretu s vozidlom s chodkyňou. Túto skutočnosť nikto nevyvrátil. Obhajobou obžalovaného v tomto smere sa nik nezaoberal. S poukazom na odcitované články Ústavy SR a dohovoru, spolu s odcitovanou judikatúrou navrhol, aby krajský súd trestné stíhanie obžalovaného zastavil, alternatívne obžalovaného spod obžaloby oslobodil, alebo vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znova prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný na dôvodoch svojho odvolania zotrval.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmaním veci nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, tento obžalovaný v odvolaní nenamietal.

Ohľadom konania súdu prvého stupňa, v tomto smere bolo v odvolaní vytýkané nedostatočné objasnenie veci a porušenie ustanovenia § 163 Tr.por. pri odôvodňovaní rozsudku, či skutočnosť, že samosudkyňa vkladala obžalovanému do úst slová. Tu je potrebné uviesť, že obžalovaný, či obhajkyňa prítomná na druhom pojednávaní mali možnosť vedenie výsluchov zo strany súdu namietat, prípadne dať zaprotokolovať svoje námietky ohľadom tohto. Ak tak na príslušnom hlavnom pojednávaní neurobili, je potom takéto namietanie po vynesení rozsudku vyznievajúce účelovo. Navyiac zo záznamu z hlavného pojednávania taká skutočnosť nevyplývala.

Súd prvého stupňa po vykonaní dokazovania v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie aj správne rozhodol o vine obžalovaného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr.zák. Bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný z dôvodu nedostatočného venovania sa vedeniu motorového vozidla inému z nedbanlivosti spôsobil taký zdravotný stav, ktorý porušením normálnych telesných funkcií sťažil výkon jeho obvyklej činnosti, a ktorý si vyžiadal lekárske ošetrenie. Povinnosť plne sa venovať vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke je jednou z najdôležitejších povinností, ktorými sa cestná premávka riadi. Takéto jeho konanie malo za následok práceneschopnosť a obmedzenie na bežnom spôsobe života poškodenej po dobu najmenej 4 mesiace, ako to skonštatoval v znaleckom posudku znalec z odboru zdravotníctva.

Vina bola obžalovanému preukázaná nielen znaleckým posudkom z odboru dopravy, z ktorého vyplynulo, že technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo, že obžalovaný ako vodič motorového vozidla O. nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu motorového vozidla a nevidel prechádzať po vozovke chodkyňu - poškodenú. Taktiež bola jeho vina preukázaná výpoveďou poškodenej, z

ktorej vyplynulo, že prechádzala vozovku cez prechod pre chodcov plynulou chôdzou. Videla vozidlo obžalovaného z pravej strany prichádzajúce, a keďže videla, že nespomaľovalo, snažila sa mu vyhnúť. Išla do ľavej strany mimo prechod pre chodcov v snahe vyhnúť sa zrážke, následne si už nič nepamätá.

Zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo vyplynulo, že zranenia poškodenej vznikli v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, a tieto poškodenú obmedzovali na bežnom spôsobe života 4 až 5 mesiacov.

Svedecká výpoveď svedkyne a poškodenej korešponduje so závermi znaleckého posudku znalca z odboru dopravy, aj znalca z odboru zdravotníctva, či listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise / záznam z dopravnej nehody s fotodokumentáciou, náčrt z miesta nehody/.

Pokiaľ obvinený poukazoval na „spoluúčasť“ samotnej poškodenej na vzniku dopravnej nehody tým, že mohla zabrániť dopravnej nehode, ak by neprechádzala vozovku, pretože sa blížilo vozidlo obžalovaného, s týmto jednoznačne nemožno súhlasiť. Poškodená vstúpila na vozovku na prechode pre chodcov, pričom videla vozidlo obžalovaného, ktoré bolo v dostatočnej vzdialenosti na to, aby vozovku prešla. Poškodená svojím uhybacím manévrom mimo prechod pre chodcov následne len reagovala na vozidlo obžalovaného, z ktorého jazdy nadobudla dojem, že jej nedá prednosť. Navyše vďaka jej vyhýbaciemu manévru nedošlo k závažnejším, či nenapraviteľným následkom dopravnej nehody na zdraví, či živote poškodenej.

Tu treba zdôrazniť, že poškodená šla po prechode pre chodcov, až zrazená bola mimo neho, čo poškodená vo svojej výpovedi vysvetlila. Aj znalec z odboru dopravy uviedol, že verzia vzniku nehody, ako ju uvádza poškodená, je technicky prijateľná. Jej verziu potvrdzuje aj skutočnosť, že vozidlo obžalovaného ju zrazilo pravou prednou časťou, teda mu poškodená jednoznačne nebehla do koridoru jazdy, pretože v tom prípade by ju zrazil ľavou prednou časťou vozidla. Z uvedeného navyše vyplýva, že vzhľadom na dĺžku prechodu pre chodcov 15,7 metra bola poškodená na vozovke dostatočne dlho na to, aby ju obžalovaný vidieť mohol a mal. Nemožno tu v žiadnom prípade hovoriť o spoluzavinení zo strany poškodenej, ak sa táto iba chcela vozidlu obžalovaného vyhnúť.

Vodič vozidla prichádzajúceho k prechodu pre chodcov je vo vzťahu k chodcovi, ktorý stojí pred prechodom pre chodcov a chystá sa vstúpiť do vozovky, má povinnosť približne na úrovni dopravnej značky „daj prednosť v jazde“. Vo vzťahu ku chodcovi, nachádzajúcim sa už uprostred prechodu pre chodcov /v tomto prípade dlhom 15,7 metra/, má prichádzajúci vodič povinnosť približne na úrovni dopravnej značky „stoj, daj prednosť v jazde“. Obžalovaný mal na chodkyňu - poškodenú reagovať preto zastavením svojho vozidla pred prechodom pre chodcov, nakoľko táto sa na prechode pre chodcov dlhom 15,7 metra zdržovala dostatočne dlhú dobu na to, aby ju vidieť mal a mohol, pokiaľ by sa plne venoval vedeniu motorového vozidla.

Argument obžalovaného o oslnení oprotiidúcim kamiónom nebol ničím potvrdený. Poškodená sama uviedla, že žiaden kamión nešiel. Znalec z odboru dopravy tiež vylúčil, že by poškodená v prípade prítomnosti kamiónu mohla prejsť temer do stredu prechodu pre chodcov. Znalec sa priklonil k verzii dopravnej nehody, ako ju popísala poškodená.

Odvolací súd preskúmal aj výrok o treste, pričom k tomuto uvádza, že je možné s poukazom na všetky okolnosti dopravnej nehody dospieť k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 15 mesiacov je spôsobilý v dostatočnej miere zabezpečiť nápravu obžalovaného. Takýto trest zodpovedá všetkým zásadám uvedeným v § 31 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ako aj zásadám generálnej a individuálnej prevencie. Zároveň je však trestom aj potrebným na prevýchovu obžalovaného, u ktorého absolútne absentuje kritický postoj k svojej trestnej činnosti.

Obžalovaný navyše nevyjadril ani minimálnu ľútosť voči poškodenej a zraneniam, ktoré jej boli spôsobené jeho konaním. Je zrejme, že zo svojho konania sa nepoučil, a vzhľadom k tomu je uloženie skúšobnej doby v jeho prípade správne a dôvodné. Súd bude môcť sledovať jeho správanie v skúšobnej dobe, a následne toto vyhodnocovať pri rozhodovaní o jeho osvedčení sa. Obžalovaný si preto musí byť vedomý následkov nielen v prípade, ak by sa dopustil trestného činu, ale aj priestupku na úseku dopravy, ktoré súvisia s trestnou činnosťou, pre ktorú bol odsúdený.

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd nepovažoval odvolanie obžalovaného za dôvodné, a toto potom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.